

Fundamentalismen

Termen 'fundamentalisme' opstod først i slutningen af det 19. århundrede e.Kr. i Europa, som udtryk for kirkens holdning til videnskaben og den moderne filosofi og som udtryk for den absolutte efterlevelse af den kristne religion.

Den protestantiske bevægelse anses for at være fundamentalismens grundvold, da den fastlagde fundamentalismens principper i den evangeliske Niagara-konference i 1878 e.Kr. og i den Presbyterianske Generalforsamling i 1910 e.Kr., hvor krystalliseringen af de grundlæggende tanker, som fundamentalismen bygger på, fandt sted. Fundamentalismen bygger følgelig på den kristne tros grundlag, som står i modstrid med den videnskabelige udvikling, der er affødt af den kapitalistiske ideologi, og som bygger på den sekulære livsanskuelse.

Til trods for at denne bevægelse blev opløst i takt med 2. verdenskrig, lå det fast i europæernes sind, at fundamentalismen er fjendtligt indstillet overfor udviklingen og videnskaben, og at den udgør en mental retardering, der ikke sømmer sig for renæssancens tidsalder, samt at fundamentalismen skal bekæmpes, indtil alle dens spor er afskaffet fra samfundet og livet.

Derpå opstod fundamentalismen i Europa lige efter det videnskabelige og industrielle fremskridt, der fandt sted efter adskillelsen af kristendommen fra livet, hvilket var en modreaktion på kristendommens manglende evne til at imødekomme de nye livssystemer, der udspringer fra den kapitalistiske ideologis livsanskuelse: Adskillelsen af religionen fra livet (sekularismen). Dette drev de kristne trostilhængere til at tage en afvisende holdning overfor de forskellige materielle udviklingsformer og mod den kapitalistiske kultur. Denne såkaldte fundamentalistiske bevægelse fik dog ikke succes og blev opløst, grundet dens manglende evne til at tilbyde praktiske løsninger for livets problemer og grundet det formål, som lægger bag bevægelsens etablering, hvilket er at modsætte sig videnskaber, teknologier og tanker, som ikke harmonerer med de kristnes tro.

At betegne visse kristne og jødiske bevægelser med fundamentalisme har derfor kilde i Vesten og betyder dermed de religiøse bevægelser, der modsætter sig den videnskabelige, industrielle og teknologiske udvikling, som har fundet sted under implementeringen af den kapitalistiske ideologi.

Anvendelsen af denne betegnelse i dag af vestlige politikere og tænkere, med nogle muslimers deltagelse, mod mange islamiske bevægelser og deres tilhængere, har til hensigt at bekæmpe og modstå disse bevægelser, ved at skabe en global opinion mod enhver, som tildeles denne betegnelse, idet fundamentalismen for Vesten kendetegnes af retardering og regression, samt at modsætte sig ethvert videnskabeligt eller industrielt fremskridt.

Blot det at betegne en bestemt retning med fundamentalisme er tilstrækkeligt for at anse den som værende en trussel mod den moderne materielle kultur og mod folks liv. Dermed kan man retfærdiggøre vedtagelsen af de nødvendige foranstaltninger, uanset hvor skruppelløse de end måtte være, for at bekæmpe og bekriige denne retning. Når stater, som Egypten, Algeriet eller andre, foretager henrettelser af muslimerne under betegnelsen af dem som værende fundamentalister, nyder disse aktioner den vestlige offentlige opinions opbakning. Menneskerettighedsorganisationer reagerer ikke derpå, idet disse muslimer - ifølge deres påstand - er fundamentalister, der er imod humanismen, især når de bliver beskyldt for samtlige frygtelige aktioner, som massemassakrer på uskyldige i Algeriet eller drab på turister og (kristne) koptere i Egypten.

Betegnelsen med 'fundamentalisme' strækker sig således til at omfatte enhver bevægelse eller parti, der arbejder for at ændre det elendige liv, muslimerne lider under, og skabe et islamisk liv, ved reetableringen af Khilafah (den islamiske stat) og genimplementeringen af Islam. Endvidere omfatter betegnelsen enhver bevægelse, der modsætter sig dem, der fører aggression mod muslimerne, besætter deres jord og undertrykker deres rettigheder, såsom jøderne, serberne, amerikanerne og andre. De muslimske mujahideen, der dræber deres fjender, som besætter deres jord, betegnes som fundamentalister og terrorister, og de, som opnår shahadah (martyrium) i søgen efter at nedkæmpe de fjendtlige fremmede styrker, er følgelig selvmordere og forbrydere.

Betegnelsen med 'fundamentalisme' indbefatter fare for enhver muslim og enhver bevægelse, der modsætter sig tyranniet og besættelsen. Endvidere rummer den en fare for ethvert parti, der arbejder ifølge den islamiske metode for at genoptage den islamiske levemåde. Da formålet med denne betegnelse er at skabe den juridiske legitimering for at nedkæmpe enhver, der kalder til Islams tilbagevenden til livet, med det påskud at Islam er en fundamentalistisk bevægelse magen til de kristne og jødiske fundamentalistiske bevægelser, som bekæmpede det videnskabelige og industrielle fremskridt under den kapitalistiske renæssances tidsalder. Udvælgelsen af netop denne term for at tilsmudse de islamiske bevægelser skyldes termens særlige historiske karakter for den vestlige offentlige opinion, for at de vestlige nationer kan stå sammen med deres regenter mod den politiske Islams tilbagevenden som stat og livssystem.

Endvidere må ingen muslim tro, at betegnelsen af de islamiske bevægelser med fundamentalisme (usuliyyah) stammer fra bevægelsernes forbindelse til Islams fundament (asl ud-deen) eller jura-fundamentene (usul ul-fiqh). Fundamentet for den islamiske deen (levemåde) er den islamiske 'aqeeda (livsanskuelse), hvilket er iman på Allah, Hans engle, Hans skrifter, Hans sendebud, den Yderste Dag og al-Qadar (Allahs viden). Usul ul-fiqh er de principper, som fiqh (den islamiske jura) bygger på, og som anvendes af mujtahid (opkvalificeret jurist) i forbindelse med udledningen af de praktiske islamiske love ud fra deres detaljerede beviser (tekster).

Fundamentalismen i dens vestlige terminologiske betydning, og som blev frembragt af den kristne protestantiske bevægelse, og formålet denne bevægelse blevet etableret for, er fuldstændig fjern fra de islamiske opfattelser og har ingen forbindelse til de nuværende islamiske bevægelser, lige såvel som de fortidige. I muslimernes historie opstod der nemlig flere politiske bevægelser samt intellektuelle og juridiske skoleretninger, som på ingen som helst måde ligner de fundamentalistiske kristne bevægelser. Selv de, som kaldte til lukningen af døren til ijtihad (udledning) i det syvende århundrede e.H. (efter Hijrah), gjorde det slet ikke for at bevare det gamle og modstå det nye, men blot fordi de troede, at den islamiske fiqh, som de tidligere jurister havde udledt, omfattede alt, hvad de efterfølgende generationer ville støde på af spørgsmål.

Ydermere er Islam en eksklusiv deen, der adskiller sig fra de øvrige himmelske budskaber, idet den er den sidste af dem, samt en ophævelse af dem. Allah (swt) har påtaget sig at bevare Islam i samme form, som den blev åbenbaret indtil Dommedagen. Allah (swt) siger:

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩﴾

“Sandelig, Vi har nedsendt formaningen (åbenbaringen), og Vi vil visselig Selv bevare den“.
[OQM. al-Hijr:9].

Endvidere adskiller Islam sig fra tidligere budskaber, idet den er en omfattende og fuldkommen ideologi, der er baseret på en rationel livsanskuelse, hvorfra der udspringer et omfattende system for behandling af alle menneskets affærer indtil Dommedagen. Dermed må man ikke forestille sig, at den skulle mangle evnen til at give en islamisk lov for et hvilket som helst problem, som måtte møde mennesket. Allah (swt) siger:

وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ

“Og Vi har åbenbaret dig Bogen som en forklaring af alt“. [OQM. al-Nahl:89].

Det videnskabelige og industrielle fremskridt, som den islamiske verden bevidnede i fortiden, skyldtes implementeringen af Islam i livet. Det var ikke et resultat af adskillelsen af Islam fra livet. Det videnskabelige og industrielle fremskridt, som verden bevidner i dag, står i gæld til de muslimske videnskabsmænd, som har grundlagt mange af videnskabens teorier og grundlæggende love, hvilket fandt sted i skyggen af det islamiske liv og den islamiske stat.

At betegne Islam og de islamiske bevægelser med ’fundamentalisme’, som de kristne bevægelser blev betegnet med, er derfor en fejlagtig og ondskabsfuld betegnelse, som hverken stemmer overens med Islams realitet eller realiteten af alle de, som tilstræber sig Islams tilbagevenden til livet, idet de stræber efter ændringen af den elendige tilstand, som muslimerne befinder sig i. Den tilstand, som skyldes rodfæstelsen af de menneskeskabte systemer i livet. Dette står både i form og indhold i modstrid med de kristne fundamentalistiske bevægelseres arbejde, der opstod med det formål at bevare den daværende tilstand, de kristne befandt sig under, før kapitalismen.

USA’s og Europas betegnelse af de islamiske bevægelser med ’fundamentalisme’ har dermed ikke andet til formål end at bekæmpe Islams tilbagevenden til livet, hvilket er en strategisk sag og endda en livssag for Vesten. De (de vestlige stormagter) er stærkt interesseret i at bevare den tredje verden, især den islamiske verden, som en tilbagestående verden, der ligger fjern fra den sande elevering, for derved at forhindre Khilafah-statens tilbagevenden, som kommer til at udrydde deres system fra rødderne og eliminere deres begær og rovgriskhed.

Hør et vidneudsagn fra en af dem, som er fra en gæsteforsker på Harvard Universitetets afdeling for mellemøstlige studier. Vedkommende har sendt et memorandum til den amerikanske kongres. Deri skriver han: “Fundamentalisterne mener, at Shari’ah skal implementeres i alle dens detaljer, og at samtlige Allahs påbud og forbud skal iværksættes fuldt ud, samt at dette er forpligtende for samtlige muslimer; de mener, at den - Islam - er hovedkilden til deres styrke, og at Shari’ah er lige så gyldig til implementering i dag, som den var i fortiden“. Endvidere skriver han: “Fundamentalisterne har en dyb foragt for den vestlige civilisation og anser den for at være den største hindring, som står i vejen for implementeringen af den islamiske Shari’ah“. En anden amerikansk forsker, ved navn Esposito, skriver i et memorandum, som han også sendte til den amerikanske kongres: “De, som truer de amerikanske interesser, er de muslimske fundamentalister“.

Den fundamentalisme, som Vesten angriber, er dermed genimplementeringen af den islamiske Shari’ah i livet. Hvis dette er fundamentalisme, er samtlige muslimer - i deres øjne - fundamentalister, idet de entusiastisk og længselsfuldt ser frem til implementeringen af alle lovene i

deres deen (Islam) under skyggen af Khilafah-staten, for at redde dem og redde hele verden fra kapitalismens elendighed og erstatte den med Islams godhed. Allah (swt) siger:

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُوَ يُدْعَىٰ إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا
يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٧﴾ يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ
مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٨﴾

“Hvem er mere uretfærdig end den, der opdigter løgn om Allah, når han kaldes til Islam? Allah retleder ikke det uretfærdige folk. De ønsker at udslukke Allahs lys med deres munde, men Allah vil fuldkommengøre Sit lys, selvom de vantro måtte afsky det.“ [OQM. al-Saff:7-8].